

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: At livet blev til sinds

Citation: Brorson, Hans Adolph: "At livet blev til sinds", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid125576/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

15. Hans næsyn er yndigt for sielenes øye,
Som cederen pranger paa libanons høje,
Naar sielen ham kysser, hans ganc den lugter
Af paradiis roser og himmelske frugter.

16. Ja saadan een har jeg for alle udkaaret,
Og saadan een var det, jeg havde forloret,
Ja saadan een er det, jeg elsker for andre,
I hvor jeg i verden skal være og vandre.

17. Hau vil jeg, ham har jeg, den evige klippe,
Ham vil jeg ey lade, hand kand mig ey slippe,
I moders gemakker jeg vil ham indføre,
Der vil hand mig favne og frydefuld giøre.

18. Saa lad nu din spøheds mig aldrig undrykkes,
Men dybt i mit herte som sejlet indtrykkes,
At intet min kierlighed dæmper og dølger,
Men janmel, i hvor det guær, elsker og følger.

Nr. 240.

Mcl. O Gud! du fromme God.

At livet blev til sinds
Mod dødens skaal at tage,
Den HERRE, himlens prinds,   474
Forbandelsen at smage,
Hvad vilde kierlighed,
Da hun saa haardt tog paa?
Det var hans øye-meed,
Sin Sulamith at faae.

Nr. 240. JI-7. 1, 6: *haardt*] *hart* JI-2.

15,3-4 er indtaget af Brorson efter Hejs. 5,16. — 16,1,3: *for*) *form* *for*. — 17,1:
vil *styrk*; *den evige klippe*) Es. 26,4. — 17,2: *lade*) *lade* *far*. — 18,1: *undrykkes*)
frastiges. — 18,4: Job. X. 14,4; som subjekt er underforstået: *jeg*, se nr. 31,8,3.
Nr. 240. Original. — V. I. Den spørges: Hvad ville kierligheden, da den gik til
sk harde midler (J. 5-6), at hvet måtte give sig ben i døden og Herren give sig
ind under forbandelsen (J. 1-4)? Svaret gives i J. 1-8. — 1,1: *hinef*, Jesus. Joh. 11, 25;
14,6. — 1,3: Der mener: at den *HERRE* blev hi sindes. — 1,4: Gal. 3,13. — 1,5:
toff paa) *tog* *fæ*. — 1,8: *Sulamith*) brudens navn i Hejs. 6,13; her om ejslen.

2. Gud Fader soer, og lod
Sig aldrig det fortryde,
At sœunens dyre blod
I døden skulde flyde,
Den store slutning gik
Paa det alene ud,
At livets fyrtæ fik
Dig til sin kære bræud.

3. Den sag var selsom for
Guds englers dybe sindc,
De kunde ingen spor
Til saadant under finde,
De maaftte haæns ved,
At see din skændsel paa,
Og hørde nu om fred,
Som ingen kand forstaae.

4. Gods fred ved livets ord
Blev Sulamith forkynnet,
Vel er din ondskab stor,
Du har dig haardt forsyndet,
Men den, som elskte dig,
Har haaret af din straf,
Guds Søn og herte sig
I døden for dig gav.

5. Hvad tænkte Sulamith?
Hun svømmede i taare,

4, 4: haardt hert 32:3.

2,1-2: Gud soer (soer) og angrede det ikke ø: tog det ikke tilbage, SL 110, 4; Hbr. 7, 21; Jfr. 14, 13-17. — 2, 5: *slutning* beslutning. — 2, 7: *livets fyrtæ* Ap. 6, 3, 15, hvor de mindre oversættelser har »livsens fyrtæ« (nu »livets bryderør«). — V. 8 angiver på EL 3, 10, jfr. 1. Pet. 1, 12, hvor den tankede er fremme, at Guds frelseplan, for den blev virkeliggjort, var ukundt selv for englene. — 3, 2: *sindc* sind. — 3, 5-8: Englene måtte skamme sig (haæns) ved at se hændens syndige tilstand (skændsel) ogлик nu den overruskele, at der blev tilhæft hænde en fred, som overgår al forstand. — 3, 7-8: *Fil. 1, 7*. — 4, 1: *livets ord*, Fil. 2, 16. — 4, 5-6: Ex. 32, 5; Gal. 2, 20. — 4, 7: *Guds ... herte* vel — Guds elskede, om Jesus. — V. 5-6 skildrer, hvordan netop budskabet om Guds nade trenkilder den dybe syndfølelse og en indre kamp mellem hib og fyrge som følge Kællighedens trost kan gøre ende på. — 5, 2: *haare* (beret) af tuar.

Ach, at jeg har saa tit
Fortørnet Gud saa saare,
Da stodtes haab og frygt,
Da stridde liv og død,
Til hierlet blev undrykt
I hendes brudgoms skjød.

6. O det er ey saa let
At troe saa stor en naade,
Naar hierlet kiender ret
Sin skændsel, nød og vaade,
Gud Hellig Aand hans trøst
Maa selv i sielen ind,
Saa seer man først med lyst
Sin JESU milde sind.

7. Men hvor begyndte hun
Sin HERRES fod at vrede,
Saa snart hun merkte kun
En gnist af troens glæde,
O! hvor er dog saa sød
Den mindste naades lye
For sielen, som er død
Fra verdens lysters spyre.

8. Her saae hun meer og meer
Sin JESU lierte brændé,
Thi det, som ingen seer,
Kand troen klarlig kiende,
Hun gik i ægte-pagt,
Og hendes eed derpaa,

475

6, 5: *Gud Hellig Aand* | *Guds Hellig Aand* 15-7.

5, 5: *stodtes* stodte sammen, kæmpede. — 5, 6: *stridde* stred; *liv* levendegården, ved tro på nåden; *død* den andelige død, hvor man er uden for nåden. — 6, 5-8 udtrykker det samme som 5, 7-8. — 6, 5-6: Rom. 8, 15-16. — 6, 6: *Aand hans* = Ands. — 7, 2: *sin HERRES fod at vrede* som syndeninden i fariskehuset, der vredede Jesu fødder med ikkeenmelighedens tærer; Lk. 7, 38, jfr. nr. 118. — 7, 7-8: for den sjæl, som er blevet farlig mod verdens modværdige tyder; *spye* opkastning. — 8, 3-4: Hebr. 11, 1. — 8, 5: i *ægte-pagt* med Jesus.

Trods salns hele magt,
Den skulde evig staae.

9. Hand vilde brudens tary
Besørge alle dage,
Hun skulde med ham arv
I alle himle tage,
Hun skulde ingen deel
I verden bygge paa,
Saa skulde himlen heel
Til hendes eye staae.

10. O søde JEsu! hvad
Skal jeg nu hertil sige,
At saudant orme-rad
Skal arve himmerige,
Jeg, som er døden verd,
En skyldig helved-brand,
Hvi har du mig saa kier,
Du søde God og mand?

11. Vel an saa vil jeg mig
Dig hermed plat hengive,
Saa hiertens inderlig
Med dig forenet blive,
Bort verden, du est død
Med al din lyst og pragt,
En brund i JEsu skiød
Har andet i sinagt.

12. Bli ved, min Goel, da,
Din Sulamith at ynde,
Der har du hiertels ja
I kierlighedens brynde,

9, 1: *brudens* brudgomme 14°. 11, 5: *er* er 16°.
9, 3-4: Rom. 8, 17; Gal. 4, 7. — 9, 5: *ingen der*! intet. — 10, 3: *orme-rad* beasad, som ormene graver kedet ut, jfr. nr. 117, 10, 5. — 10, 6: *helved-brand* en brand af bålet i helvede, jfr. nr. 230, 12, 3. — 11, 2: *pligt* fuldstændig. — 11, 5: jfr. Gal. 6, 14.
— 12, 8: *andet i sin øgl* andet at tankke på. — 12, 1: *Goel* hebr., forlæser, befriher, Job 19, 25. — 12, 4: *brændende* brand, varme.

Tryk selv dit segl derpaa,
Og gjør min vandring ret,
At jeg dig følge maa
Til sidste aande-dræt.

476

Nr. 241.

B r u d e n.

Meer end himmel-sode
Milde Jesse riis,
See mit herte bløde
Efter dig, min pris,
See! hvordan mig driver
Kierlighedens iver
Fra mig selv til dig,
Til dig, mit paradiis.

2. Jorden har kun mye,
Ubestandighed,
Sielens klare øye
Af det støv er keed,
Bort de tankers nelder,
Som til verden helder,
Tag mig, at jeg kunn
Af dig allene veed.

B r u d g o m m e n.

3. Præggigste fyrtinde,
Det er troens pragt,

Nr. 241, Jz. 2.

12, 3; *segel* som bekræftelse, 2. Kor. 1, 22; El. 1, 13, jfr. nr. 63, 14, 3-4.
Nr. 241. Oversættelse. Liebster aller lieben. J. D. Herrnschmidt, Schr. s. 580. —
1, 2: *Jesse* Isais' der henyttes til Es. 11, 1; »Der skal opstå et ris af Isai støbe,
Isai var Davids fader, og Davids kongeslægt kunne derfor kaldes Isa's tre; profet'en ser imidlertid kongeslægten som så formelret, at den kan ligge en stue af
det omhyggede tre; men han varler, at der af støbten skal vokse et *ris* o: et
frisk skud frem, hvormed mens Messias — 2, 2: *ubestandighed* omstændelighed,
upådældelighed. — 3, 1: Bruden kaldes *fyrstinde* ud fra Hejs. 7, 1: »du fyrtedatteren
(en du vedelærne), jfr. nr. 257, 1, 1. — 3, 2-4: Troens herlighed (pragt) bestyr i
at man uden at finde irrest dog er uversagt, jfr. nr. 236, 10, 1, 3.